

ת"פ 10908/03/15 - מדינת ישראל נגד ח א- נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

01 אוקטובר 2017

ת"פ 10908-03-15 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

ח א- נוכח

ע"י ב"כ עו"ד דן גרובס - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 27.02.2015 בסמוך לשעה 19:00, על רקע שתיית הנאשם וחילופי דברים שהתפתחו ביניהם, הלה תקף את רעייתו (להלן: "**המתלוננת**") בכך שזרק עליה חפצים, נשך אותה בצד ימין של הצוואר ותפס אותה במותן. כתוצאה מהנשיכה, נגרמה למתלוננת חבלה בדמות נשיכה בצוואר [כך בכתב האישום המתוקן] וסימן אדום במותניים. מיד ובסמוך, השליך הנאשם שלט של טלוויזיה ושבר אותו. כמו כן, הנאשם זרק על הרצפה מאפרה עם סיגריות ומצתים. במעמד זה, המתלוננת ברחה לשכניה והזעיקה משטרה.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג**, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **והיזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
3. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, ועם הרשעתו הופנה הנאשם על ידי בית המשפט לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה היא למאסר בפועל.
4. בעניינו של הנאשם התקבלו שלושה תסקירים מאת שירות המבחן, ובסופם המלצה להורות על הארכת המאסר המותנה התלוי נגד הנאשם, ולהשית עליו צו מבחן וצו של"צ. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר. בהמשך, הלה הפנתה לכך שהנאשם לא הצליח להתמיד בטיפול לאורך זמן, וטענה כי במקרה הנדון לא מתקיימים שיקולי שיקום המצדיקים סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם. על כן, ובשים לב, בין היתר, לעברו הפלילי, סברה באת כוח המאשימה כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר

המצוי ברף הבינוני של המתחם, להורות על הפעלת המאסר המותנה במצטבר, וכן לגזור עליו מאסר מותנה, פיצוי והתחייבות.

6. מנגד, בא כוח הנאשם לא חלק על מתחם העונש ההולם אשר הוצג על ידי המאשימה, אך טען כי בשים לב להליך הטיפול האינטנסיבי שעבר הנאשם, ולנוכח התרשמותו של שירות המבחן והמלצתו, הרי שמתקיימים במקרה הנדון אותם שיקולי שיקום שיש בהם כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם והארכתו של המאסר המותנה.

7. הנאשם סיפר אודות הטיפול שעבר במסגרת "בית נועם" ועל היתרמותו מכך. עוד לדבריו, כיום הוא מצוי "במקום אחר", התגרש מהמתלוננת ועובד לפרנסתו.

דין והכרעה

8. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם, ולאחר מכן יגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם האמור; או מחוצה לו, ככל שיימצא כי מתקיימים שיקולי שיקום או שיקולים של הגנה על שלום הציבור, המצדיקים סטייה מהמתחם לכאן או לכאן (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. ראשית חוכמה יצוין, כי ההגנה לא חלקה על מתחם העונש ההולם הנתען על ידי המאשימה, ומיקדה טיעוניה בנימוקים לסטות הימנו לקולא. כידוע, על דרך הכלל בית המשפט לא יחרוג מהסכמות הצדדים ולא יתערב בשאלות שאינן במחלוקת. לצד האמור, מצאתי כי המתחם הנתען הינו מחמיר בצורה לא מידתית, בוודאי ככל שהדברים נוגעים לרף התחתון שלו, ועל כן אין לאמצו. כידוע, קביעת מתחם העונש ההולם הינה קביעה נורמטיבית השמורה לבית המשפט (ראו והשוו לדבריו של כב' השופט י' עדן (דעת רוב) בע"פ ג (מחוזי באר שבע) 4687-05-15 וליד נמאעין נ' מדינת ישראל, (09.09.2015)), ובמקרה הנדון, על אף הסכמת הצדדים ומשום שבסופו של יום יש בכך כדי להקל עם הנאשם, מצאתי לקבוע מתחם ענישה מקל יותר, והכול כפי שיפורט להלן.

לגופם של דברים, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

10. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשה התקיפה, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (19.04.2012)).

באשר לעבירת ההיזק לרכוש במזיד, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, וזאת גם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת.

11. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף הבינוני-נמוך.

12. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, שקלתי את אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, כאשר בולט בחומרתו מעשה נשיכתה של המתלוננת בצוואר, מה שעלול היה לגרום לה לנזק חמור מזה שנגרם לה בסופו של דבר. אם כי, ומבלי להקל ראש בדברים, החבלות שנגרמו למתלוננת בפועל אינן נמצאות ברף חומרה גבוה. כך גם, הרכוש שניזוק על ידי הנאשם הינו פעוט ערך. בנוסף, שקלתי לקולא את העובדה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, כאשר נדמה כי אלו בוצעו מתוך התפרצות כעס ספונטנית במהלך ויכוח שהתגלע בינו לבין המתלוננת.

13. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי בדרך כלל מושתים על נאשמים שהורשעו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג והיזק לרכוש במזיד **עונשים הנעים בין מאסר מותנה, בדרך כלל לצד צו של"צ, לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**. כך למשל, ראו: ת"פ (שלום תל אביב יפו) 22026-11-14 **מדינת ישראל נ' בינאם גברקידן**, (07.04.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 25661-06-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (17.09.2015); ת"פ (שלום ירושלים) 12768-09-12 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (19.04.2015); ת"פ (שלום עכו) 43475-12-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (27.10.2014); ת"פ (שלום ירושלים) 32716-07-12 **מדינת ישראל נ' שמואליק מטות**, (30.06.2014).

כאן אף ייאמר, כי עיינתי, תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בפסיקה אליה הפנתה באת כוח המאשימה (ההגנה בחרה שלא להפנות את בית המשפט לפסיקה מטעמה), וזאת כאשר ממילא נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לחומרה מהמנעד שהוצג לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). כך למשל, ברי כי אין דין דחיפה הגורמת לאדמומיות כדין אגרוף לכיוון הפנים הגורם לפצעים מדממים; כשם שלא יהיה זהה עונשו של נאשם נעדר עבר פלילי, שהיכה על חטא ועבר הליכי טיפול משמעותיים לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שאינו מקבל אחריות על מעשיו ונעדר כל אופק שיקומי. מה גם, שהלכה היא כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

14. לאור כל האמור לעיל, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, דומני כי מתחם עונש הולם שתחתיתו שמונה חודשי מאסר הינו מחמיר מדי וחוטא לעקרון ההלימה. אשר על כן, **ינוע מתחם העונש במקרה הנדון בין 3 חודשי מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 14 חודשי מאסר בפועל, וכל זאת לצד ענישה נלווית בדמות פיצוי במקרים המתאימים וקנס**.

ד. שאלת הסטייה לקולא מהמתחם והארכת המאסר המותנה

15. נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בן 8 חודשים שהוא בר הפעלה בתיק זה. בשים לב למתחם העונש שנקבע לעיל, ולנוכח הוראות סעיפים 54 ו- 56 לחוק העונשין, יוצא כי שאלות של סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם והארכת המאסר המותנה כרוכות במידה רבה זו בזו. שכן, אם בית המשפט יחליט כי אין מקום לסטות לקולא

ממתחם העונש ההולם, כי אז יש להשית על הנאשם עונש מאסר, שאינו יכול לדור בכפיפה אחת עם הארכת מאסר מותנה. מנגד, ככל שיימצא כי יש במקרה הנדון מקום להורות על הארכת המאסר המותנה, כי אז לא ניתן יהיה להשית על הנאשם עונש בגדרי המתחם שנקבע. בהינתן האמור, בית המשפט יפעל כדלקמן: תחילה, אבחן אם בעניינו של הנאשם מתקיימים שיקולי שיקום אשר יש בהם כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם; לאחר מכן, וככל שהתשובה לשאלה הראשונה תהא בחיוב, אבחן אם מתקיימים בעניינו אותם טעמים מיוחדים אשר יכולים להצדיק את הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו.

16. כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, מקום בו מצא בית המשפט כי הנאשם **השתקם או כי קיים סיכוי של ממש**

שישתקם בעתיד, כי אז יהא הוא ראוי לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם. ומן התם אל הכא - הגם שלא התעלמתי מעברו הפלילי המכביד של הנאשם (ראו גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, סומן ת/2), הכולל 8 הרשעות קודמות וארבע קביעות אשמה, וזאת במגוון רחב של עבירות, כמעט מכל קצות קשת דיני העונשין; מחומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם; מהפגיעה שנגרמה למתלוננת; ומהצורך לנקוט ביד קשה כלפי אותם עבריינים הנוהגים באלימות כלפי בני משפחתם - עדיין, לאחר שעיינתי בתסקירי שירות המבחן, שמעתי את טיעוני הצדדים בעניין והתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהנאשם, ובייחוד לנוכח ההליך השיקומי האינטנסיבי והמשמעותי שאותו הוא עבר, שוכנעתי כי הנאשם השתקם, או שלמצער קיים סיכוי של ממש שישתקם באופן מלא בעתיד, וכי יהיה זה מוצדק להשית עליו עונש החורג לקולא ממתחם הענישה אשר נקבע בעניינו, ואנמק.

17. בראש ובראשונה, נתתי דעתי להליך הטיפול-שיקומי במסגרת "בית נועם", שהנאשם נטל בו חלק במשך למעלה

משבעה חודשים ושאותו הוא סיים בהצלחה. מגורמי הטיפול נמסר כי הגם שהנאשם ידע עליות ומורדות בהליך הטיפול, הרי שעדיין, גם ברגעי משבר הוא הביע מוטיבציה רבה לטיפול. כן נמסר, כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, למד לזהות את מגבלותיו ורכש כלים להתמודדות עם קשייו וזיכרונות דחפיו. בדומה, גם שירות המבחן עצמו התרשם כי הנאשם עבר תהליך טיפולי משמעותי שסייע לו לקבל ולהתמודד עם סיום הקשר הזוגי והגביר את מודעותו לצרכיה של המתלוננת. כמו כן, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מכיר בחומרת התנהגותו ובפסול שבה, מכיר בפגיעה שנגרמה למתלוננת, וכי ההליכים המשפטיים יצרו השפעה מרתיעה ומציבת גבולות עבורו, והובילו להתבוננות בבחירותיו ודפוסיו. עוד יצוין, כי במהלך פרק הזמן המתואר, הנאשם גם מסר בדיקות שתן שהעידו על ניקיונו מסמים.

18. שנית, גם בעצם השתלבותו של הנאשם בשוק העבודה (כפי שצוין בתסקירי שירות המבחן) והיותו, הלכה למעשה,

אזרח שומר חוק מאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כיום, עוד אי שם בתחילת 2015 - יש כדי לחזק את מסקנתי לפיה הנאשם השתקם או לחילופין כי קיים סיכוי ממשי שישתקם באופן מלא בעתיד. לצד אותו "שיקום מוסדי" שעבר, שוכנעתי, כאמור, כי בעצם שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, המוטיבציה שאותה הוא מביע להשתקם ולשנות מאורחות חייו והעובדה כי מזה כשנתיים וחצי הוא אינו שב עוד לדרכיו הרעות, יש כדי ללמד אודות המהפך החיובי שהנאשם עבר ועל הסיכויים הגבוהים לשיקומו (ראו והשוו רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)).

19. אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי הליך השיקום שעבר הנאשם אינו מושלם, ומכך שהטיפול שהנאשם השתלב בו

מאוחר יותר במסגרת המרכז למניעת אלימות לא עלה יפה וכי שירות המבחן התרשם שעל אף התהליך החיובי והמשמעותי שעבר, הוא עדיין נוטה לצבור כעסים ולהגיב באופן אימפולסיבי. יחד עם זאת, ובוודאי כאשר מדובר באדם בעל דפוסים עברייניים שהשתרשו, ידוע כי הליך טיפולי אינו יכול לבוא לכדי סיומו המוצלח באבחה אחת, אלא מדובר בתהליך שפעמים רבות יש בו עליות ומורדות, ושיכול לארוך זמן. מה גם, שהנאשם מביע מוטיבציה, שלהתרשמותי הינה כנה ואמתית, להמשיך ולהעמיק את הטיפול, והוא אכן יעשה זאת במסגרת צו המבחן שייגזר

עליו. אותו רצון להשתלב בטיפול, יש לזכור, אף בא לידי ביטוי בבקשותיו של הנאשם להמשיך ולהשתתף בהליכים טיפוליים נוספים לאחר שסיים את הטיפול במסגרת "בית נועם", שאותן הוא שלח ביוזמתו לשירות המבחן (ראו פניותיו של הנאשם, באמצעות בא כוחו, לשירות המבחן - נ/1).

זאת ועוד, אף לא ניתן להתעלם מהתרשמותו של שירות המבחן, לפיה נשירתו של הנאשם מהטיפול במרכז למניעת אלימות נובעת במידה רבה מעייפות מסוימת, המותאמת לשלב שבו הוא נמצא, וזאת בשל פרק הזמן הממושך שבו משולב בטיפולים השונים. כמו כן, יש לתת את הדעת לכך ששירות המבחן, שהוא כידוע הגורם האמון על בחינת התקדמותו של הנאשם בהליך הטיפול, התרשם ממכלול השיקולים ובחן את כלל ההליכים הטיפוליים שבהם שותף הנאשם והעריך בסופו של יום כי הנאשם מצוי בתהליך שינוי משמעותי, והמליץ לבכר בעניינו את שיקולי השיקום.

20. כללם של דברים, ייאמר כי בפניי נאשם שמאז היה לנער ובמשך כל חייו הבוגרים ניהל אורח חיים שאינו נורמטיבי, היה מכור לסמים, ושב והסתבך פעם אחר פעם בפלילים, ויעיד על כך גיליון הרישום הפלילי שלו. והנה כיום, הנאשם זנח את דרך הפשע, החל להבין את הבעייתיות שבהתנהלותו, חדל מלהשתמש בסמים, התמסר באופן מעורר רושם להליך הטיפול, השתלב בשוק התעסוקה והפך לאזרח יצרני ושומר חוק, ועבר הליך שינוי משמעותי עד שנדמה כי כיום ניצב בפניי "אדם חדש", שונה בתכלית מאותו אחד שביצע את העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן (ראו והשוו דבריה של כב' השופטת ד' ברק ארז בפסקה 15 בע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (01.04.2014)). אשר על כן, מצאתי כי יש לבכר במקרה הנדון את שיקולי השיקום על פני יתר השיקולים שבענישה, ולסטות לקולא ממתחן העונש ההולם.

21. כמו כן, אף מצאתי כי המקרה של הנאשם נמנה עם אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק ללכת לקראתו כברת דרך נוספת ולהורות על הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו, וזאת מהשיקולים והנימוקים אשר פורטו לעיל, ולנוכח שיקולים נוספים שיפורטו מיד.

22. כידוע, מטרתו ותכליתו של עונש המאסר המותנה היא להרתיע את הנאשם מלשוב לסורו, והכלל הוא שמי שהפר את התנאי ייתן על כך את הדין בחומרה (רע"פ 5798/00 **סעיד ריזי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(3) 1 (2001)); רע"פ 3021/14 **רוני ספיר נ' מדינת ישראל**, (13.05.2014)). יחד עם זאת, לכלל האמור קיים חריג, והכוונה לסעיף 56(א) לחוק העונשין, הקובע כי מקום בו נאשם עבר עבירה (אחת) נוספת שיש בה כדי להפעיל את עונש המאסר המותנה, אך בית המשפט השתכנע כי קיימים טעמים להארכת התנאי וכי בנסיבות העניין לא יהיה זה מוצדק להפעילו - כי אז הוא רשאי להורות על הארכת תקופת התנאי או חידושה.

בעניין זה, אומצה בפסיקתו של בית המשפט העליון הגישה לפיה שיקול דעתו של בית המשפט בשאלת הארכת המאסר המותנה צריך להתמקד **"במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה"** (רע"פ 7391/08 **יוסף מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, (14.09.2009)). כן ראו, למשל, רע"פ 4902/14 **בן צבאן נ' מדינת ישראל**, (16.07.2014); ורע"פ 2801/14 **קניבי מראד נ' מדינת ישראל**, (01.05.2014)).

23. ומן הכלל אל הפרט, ההליך טיפולי-שיקומי שעבר הנאשם והתנהלותו התקינה בשנים האחרונות, כפי שפירטתי בהרחבה קודם לכן, מלמדים כי יש יסוד לציפייה, ואף מעבר לכך, שהוא לא ישוב לבצע עוד עבירות, בין אם ממין אלה המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן ובין אם אחרות. דרך החיים שהנאשם סיגל לעצמו מאז שוחרר מהמעצר בתיק זה, ניקיונו מסמים, הירתמותו לטיפול ושיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן, מעידים כי זנח את תפיסת עולמו העבריינית וכי כעת הוא מבקש לשקם את חייו ולהשיבם למסלול נורמטיבי.

מסקנתי האמורה אף מתחזקת לנוכח הערכתו של שירות המבחן, לפיה המסוכנות הנשקפת מהנאשם צומצמה. גם אם
עמוד 5

מסוכנות זו לא אוינה לחלוטין, הרי שלדידי כך יהיה לאחר שהנאשם ימשיך ויעמיק את הטיפול במסגרת צו המבחן שייגזר עליו. כמו כן, גם העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, קיבל אחריות מלאה על מעשיו, התחרט עליהם והביע אמפתיה כלפי המתלוננת, מלמדת גם היא אודות כך שהנאשם הפנים כדבעי את החומרה והפסול שבמעשיו, מה שבתורו מלמד כי קיים יסוד מוצק להניח כי הוא לא ישוב להסתבך בפלילים. והרי שאם לא די בכך, כי אז ניתן גם להזכיר כי הנאשם והמתלוננת התגרשו זה מכבר, כך שאינם נמצאים עוד ב"חיכון" מתמיד ואת הערכתו של שירות המבחן, לפיה יש בהליכים המשפטיים שמתנהלים נגדו (וכאן יש להזכיר גם שהנאשם היה עצור בתיק זה מאחורי סורג וברח במשך למעלה מחודשיים) כדי להציב לו גבולות ולהרתיעו מלשוב ולעבור על החוק.

24. בשים לב לכל האמור, סבורתני כי הנאשם הראה סימנים מובהקים לכך שניתן לצפות ממנו כי לא ישוב עוד לבצע עבירות וכי בנסיבות העניין, לא יהיה זה מוצדק להורות על הפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו. לדידי, יש מקום במקרה הנדון לבכר את שיקולי השיקום, לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהורות על הארכת המאסר המותנה.

25. אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה היא, ולא כל שכן במקרה הנדון, כאשר שיקולי הגמול וההרתעה מתנגשים באופן חזיתי עם שיקולי השיקום. בית המשפט אינו מקל ראש כל עיקר בחומרת מעשיו של הנאשם, אך בסופו של יום, אין עסקינן במעשים מהסוג שמחייב מניה וביה את העדפת שיקולי הגמול וההרתעה, ולא בכדי לא אחת מצאו בתי המשפט בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות של אלימות במשפחה, ולעיתים אף במעשים חמורים מאלה שביצע הנאשם, להורות על הארכת המאסרים המותנים אשר היו תלויים נגדם, והנה אך כמה דוגמאות לכך: עפ"ג (מחוזי מרכז) 19652-05-17 מדינת ישראל נ' פלוני, (14.05.2017); ת"פ (שלום אילת) 1253-11-15 מדינת ישראל נ' אביעד אוחנה, (17.01.2017); ת"פ (שלום ראשון לציון) 12778-10-11 מדינת ישראל נ' רוסלן מרשטיין, (24.01.2017); ות"פ (שלום רמלה) 56999-01-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (26.06.2016).

ויוער, כפי הערכת שירות המבחן, הפעלת המאסר המותנה ושליחתו של הנאשם אל מאחורי סורג וברח עלולה לקטוע את התקדמותו בהליך הטיפולי ולחבל בהישגיו הטיפוליים. בשים לב לכברת הדרך שאותה עבר הנאשם, סבורתני כי הימנעות מדפוס פעולה כאמור, וחיזוק ידיו של הנאשם בהליך הטיפולי, תשרת לא רק את טובתו האישית של הנאשם, כי אם את האינטרס הציבורי כולו. כך, ככל שישמרו הישגיו הטיפוליים והנאשם יתמיד בהליך הטיפולי - במקום עברין מועד, רצידיביוסט שיוצא וחוזר, שוב ושוב, אל בית האסורים - תקבל החברה אזרח הגון, נורמטיבי, יצרני ושומר חוק (וראו בעניין זה דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 8092/04 ישראל חביב נ' מדינת ישראל, (10.09.2006)).

26. לצד האמור, ועל מנת שחומרת מעשיו של הנאשם תמצא ביטוי בענישה שתושט עליו, מצאתי לגזור עליו צו של"צ בהיקף נרחב מזה שעליו המליץ שירות המבחן. כמו כן, ועל אף שההגנה לא טענה בעניין, אציין כי הנאשם חתם על התחייבות כספית שלא לעבור, בין היתר, על עבירה של ניסיון תקיפת בת זוג (ת/3 ו-ת/4). על כן, ומשהוא הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, הרי שאין מנוס במקרה הנדון מהפעלת ההתחייבות הכספית האמורה. מנגד, אציין כי המאשימה לא עתרה להשית קנס, והגם שעל פניו היה מקום לעשות כן, בית המשפט לא ישים עצמו כקטגור במקום המאשימה, וימנע מהשתת רכיב זה בענישה.

27. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. צו של"צ בהיקף של 300 שעות.

בהתאם לאמור בתסקיר שירות המבחן מיום 16.07.2017, שירות המבחן מתבקש לגבש עבור הנאשם תכנית של"צ ולהגישה לבית המשפט תוך 30 יום. לאחר קבלת התכנית, אשרה ללא צורך בקיום דיון נוסף.

הובהרה לנאשם חשיבות עמידתו בתנאי צו השל"צ וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן בפן הזה.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ב.צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות עמידתו בתנאי צו המבחן וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן בפן הזה.

ג. מורה על חידוש המאסר המותנה בן ה- 8 חודשים אשר הושת על הנאשם ביום 03.09.2014 בת"פ 33005-11-13 (בית משפט השלום בקריית גת) למשך שנתיים נוספות מהיום.

ד.פיצוי בסך 750 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.

הפיצוי ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 30 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל סכום שייגבה בתיק, ייזקק תחילה על חשבון הפיצוי.

ה.מורה על הפעלת ההתחייבות על סך 7,500 ₪, עליה חתם הנאשם ביום 03.09.2014 במסגרת ת"פ 33005-11-13 (בית משפט השלום בקריית גת).

סכום ההתחייבות ישולם ב- 50 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1.10.2018. **לא תשולם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך 20 יום.**

ו. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 10,000 ₪ להימנע מביצוע עבירות של אלימות או היזק לרכוש במזיד וזאת למשך שלוש שנים מהיום. לא תיחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך 7 ימים.

ניתן צו להשמדת המוצגים: קלטות אודיו/וידאו ושלט שבור, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ח, 01 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים דלעיל.

החלטה

עמוד 7

על מנת לאפשר למאשימה להגיש ערעור על רכיב השל"צ שבגזה"ד, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב השל"צ למשך 45 יום.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט המאשימה שלא לערער על רכיב השל"צ בגזה"ד, תודיע על כך מידית לב"כ הנאשם ולביהמ"ש.

המזכירות תשיב למפקיד/ה הכספים שהופקדו על ידו/ה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

**ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ח, 01/10/2017
במעמד הנוכחים.**

**ד"ר נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**